

MOCIÓ DEL GRUP MUNICIPAL DE MOLLET EN COMÚ SOBRE LES AGRESSIONS SEXUALS A LA INFÀNCIA I L'ADOLESCÈNCIA COMESES PER MEMBRES DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA

Les agressions sexuals a la infància i l'adolescència són un greu problema de salut pública i de vulneració dels drets dels i de les menors. En concret, les agressions sexuals a menors dins de l'Església catòlica són un problema històric de la institució que s'ha manifestat a escala internacional, si bé no ha estat fins fa pocs anys que hi ha hagut una denúncia pública de les víctimes, en ocasions, organitzades col·lectivament a través d'associacions i entitats. Aquells nens, nenes i adolescents són ara persones adultes també titulars de drets específics que han de ser objecte de protecció pel poder públic, ja que mantenen la condició de víctimes d'agressions sexuals i, en molts dels casos, presenten seqüeles del maltractament.

Les estructures patriarcal, tant de l'Església catòlica com del poder polític, han invisibilitzat durant dècades aquesta realitat i les seves víctimes, que han viscut moltes vegades en solitari un problema que ens afecta a tots i totes com a societat. La protecció davant les agressions sexuals a menors és un àmbit d'actuació de l'administració pública que cal abordar partint del dret del i de la menor i en conseqüència amb una perspectiva àmplia i transversal que inclou tots els espais de la vida dels i de les menors, tant públics com privats.

A l'Estat Espanyol s'han comptabilitzat 360 casos de pederàstia per part de l'Església espanyola amb 928 víctimes afectades, segons dades del mitjà de comunicació El País recollides en la primera base de dades de referència sobre la pederàstia de l'Església catòlica espanyola. Pel que fa a Catalunya, es coneixen 66 casos d'abusos: 50 a la demarcació de Barcelona, 7 a la de Tarragona, 6 a la de Lleida i 3 a la de Girona.

La majoria de casos documentats han tingut com a víctimes a infants i adolescents en els seus respectius centres escolars o en diferents congregacions religioses. L'especial vulnerabilitat de les víctimes i la posició de referencialitat de les persones agressores fa que molts d'aquests casos quedin invisibilitzats durant molts anys. En aquest sentit, és

imprescindible desplegar més polítiques de protecció a la infància per part de la Generalitat de Catalunya, així com garantir el finançament necessari i la dotació de recursos humans a l'Observatori dels Drets de la Infància per garantir el seu òptim funcionament, així com l'elaboració d'un pla de treball que integri els estudis relatius a les violències sexuals en la infància, prestant especial atenció als casos d'assetjament sexual duts a terme per l'Església catòlica.

Amb aquests objectius, recentment, El Congrés va aprovar la Llei Orgànica 8/2021, de 4 de juny, de protecció integral a la infància i l'adolescència davant de la violència, coneguda com a "Llei Rhodes", amb la màxima que la lluita contra la violència a la infància és un imperatiu de drets humans, que no només respon a la necessitat d'introduir al nostre ordenament jurídic els compromisos internacionals assumits per Espanya en la protecció integral de les persones menors d'edat, sinó a la rellevància d'una matèria que connecta de manera directa amb el desenvolupament sa de la nostra societat.

A Catalunya, el Síndic de Greuges va instar el Parlament a crear una comissió de recerca sobre les agressions sexuals comeses per l'Església catòlica i que ja han prescrit. Aquest informe del Síndic de Greuges va ser el resultat d'una comissió creada en el marc del mateix Síndic, que va comptar amb el testimoni de diverses víctimes que en el moment dels fets tenien entre cinc i disset anys. El relat de les víctimes és coincident que els fets tenien lloc en excursions i campaments, espais de la institució eclesiàstica o als domicilis dels abusadors, per tant, fent ús de la relació de confiança amb les famílies i deixant conseqüències psicològiques i físiques per a les víctimes, com ara depressió, ansietat o problemes en el desenvolupament de la seva vida sexual. Segons aquest informe, les institucions religioses han començat a disposar de procediments per prevenir agressions sexuals, tot i que s'han detectat deficiències que s'haurien de corregir.

Ara bé l'Església catòlica a Catalunya i a Espanya s'ha negat sistemàticament a reconèixer la seva responsabilitat directa en els escàndols de pederàstia tractant-los sempre com a casos aïllats en comptes d'obrir un procés per conèixer tota la veritat, depurar responsabilitats i reparar les víctimes. Un fet que va directament en contra del mandat del Papa Francesc que ja el 2019 establia el deure general de tota l'Església

catòlica de cooperar amb la justícia i prohibia explícitament la imposició del silenci a les víctimes d'abús.

Les administracions competents tenen l'obligació de crear mecanismes que facilitin la denúncia d'aquests casos i que aquestes surtin de l'opacitat i de la invisibilització actual.

Considerem que la creació d'una Comissió d'investigació sobre les agressions sexuals a la infància i l'adolescència comeses per membres de l'Església catòlica és un objectiu clau per disposar de la informació necessària per poder planificar polítiques públiques de reparació, prevenció i atenció a les víctimes d'aquesta xacra. Alhora que el poder públic opera com a garant i catalitzador d'una investigació dels fets que, a Espanya, no s'ha dut a terme fins ara. El poder públic ha d'assegurar l'adopció de mecanismes de prevenció efectius, la transparència en les investigacions i la informació a les víctimes i obrir un procés de reparació i també garantir que s'elaboren i es corregeixen els protocols de prevenció i intervenció. Sembla evident que fins ara no s'han adoptat aquestes polítiques actives i que durant molts anys l'opacitat ha comptat també, per acció o omissió, amb còmplices a l'esfera del poder polític.

La Comissió ha de poder facilitar una reparació a favor de les víctimes dels casos prescrits, a través de procediments de justícia restaurativa en què puguin participar les institucions afectades i les víctimes. Les responsabilitats polítiques són evidents quan el poder públic és l'últim responsable de garantir als i les menors la protecció plena a tots els espais de la seva vida, en especial, als centres públics i d'institucions concertades amb l'administració, encara que també s'han d'adoptar polítiques de prevenció, detecció i reparació als centres privats.

Per tot això exposat, per acabar amb la impunitat que durant tants anys ha tingut l'Església Catòlica al nostre país i amb la intenció de garantir els drets als infants recollits en la Convenció sobre els drets de l'infant adoptada per les Nacions Unides el 20 de novembre de 1989, entrant en vigor el 2 de setembre de 1990 després de la ratificació per part de 78 dels estats membres, el Grup Municipal de Mollet en Comú a l'Ajuntament de Mollet del Vallès proposa el ple l'adopció dels següents

ACORDS:

PRIMER.- Condemnar de manera enèrgica totes les violències sexuals vers la infància i amb especial contundència aquelles produïdes en l'àmbit religiós i que n'espera la condemna de la pederàstia clerical per part de l'Església catòlica.

SEGON.- Instar a l'Església catòlica a reconèixer la seva responsabilitat directa en els escàndols de pederàstia, depurant responsabilitats i reparant el dolor a les víctimes.

TERCER.- Instar els grups del congrés a facilitar l'aprovació d'una comissió d'investigació amb l'objecte d'investigar les agressions sexuals a la infància i l'adolescència comeses per membres de l'Església catòlica a Espanya.

QUART.- Instar el Parlament de Catalunya a la creació d'una Comissió d'Investigació per conèixer tota la veritat sobre la pederàstia dins l'Església catòlica a Catalunya i obrir un procés de reparació a totes les víctimes que han de saber que l'estat de dret i les institucions al seu costat.

CINQUÈ.- Instar el Govern de la Generalitat a aprovar una Estratègia transversal de lluita contra les violències sexuals contra els infants, que desenvolupi polítiques de coordinació eficaç i multisectorial, facilitant vinculacions transversals i efectives, així com la coordinació interdepartamental i entre els diferents àmbits i nivells institucionals.

SISÈ.- Garantir la suficiència pressupostària de l'Observatori dels Drets de la Infància i dotar-lo de recursos econòmics i humans adients pel seu òptim funcionament així com d'un pla de treball que integri els estudis relatius a les violències sexuals en la infància.

SETÈ.- Revisar, unificar i regular legalment els protocols existents en diversos àmbits, relacionats amb la violència sexual infantil, perquè siguin decrets autonòmics de compliment obligatori a tots els centres educatius i sanitaris, tinguin la titularitat que tinguin establint mecanismes per oferir orientació i assessorament a qualsevol professional en situacions de sospita d'abús o maltractament infantil perquè pugui complir amb el seu deure d'intervenir.

VUITÈ.- Donar trasllat dels presents acords als Grups Polítics del Parlament Europeu, Congrés i Senat, Parlament de Catalunya, a la Conferència Episcopal, al Papa Francesc, a l'Observatori dels Drets de la Infància, a l'associació Infancia Robada, a la FEMP, a la FMC i a l'ACM.

Mollet del Vallès, 28 de Febrer de 2022